

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม

เมื่อค่ำวันที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

สายทางที่จะนำเราให้หลุดพ้นจากทุกข์

หลวงตา เขาเอากระดูกพ่อแม่ครูจารย์มันไปปั้นเอาไว้ที่ที่เราพัก กุญแจนั้นนะ ไปอยู่ที่นั่น เป็นอะไร เป็นทองคงไม่ใช่ เขาเรียกอะไรมันหลายอย่างนะ ที่ปั้นรูปเหมือนท่านนะ มันมีอะไรบ้างที่เอามาปั้น

โยม สัมฤทธิ์ครับ

หลวงตา นั่นซิ ทองแท้คงไม่ใช่ พวกทองพวกอะไร พวกเหล็กพวกทอง เขาอาจจะมียะไรบ้าง รูปเรานั้นก็แอบไปมีแล้วนะ รูปเรานะ มันค่อยขโมยแบบนั้นก็มิ เข้าใจไหม ขโมยแบบโลกก็มี ขโมยแบบธรรมนี่ก็มี มันขึ้นหน้าขึ้นตาเหลือเกินเรื่องวัตถุ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ตีไว้ เอามาให้เราที่ไม่เอา ให้เอาคืน แม้รูปพระพุทธเจ้าก็ตาม เราเคารพพระพุทธเจ้าแต่ไม่เคารพภิกษุที่ทำความอย่างนี้ ทำให้ลืมนิ้ว ทำง่าย ๆ นิดเดียว ๆ การปฏิบัติตัวไม่สนใจเลย พระสาวกทั้งหลายท่านไปบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ในป่าจนกระทั่งสำเร็จมรรคผลนิพพานเป็น สงฆ์ สรรณิ คจฺฉามิ ของพวกเรา ไม่ปรากฏมีองค์ไหนบ้างที่ได้แบกพระพุทธเจ้า หามพระพุทธเจ้าไปด้วย

ท่านก็บอกว่าธรรมอยู่ที่ใจ สอนลงที่ใจ สอนที่ใจ ไม่ได้สอนให้แบกพระพุทธเจ้าไปไหนให้แบกไปนะ ท่านไม่ได้สอนอย่างนั้น นั่นเป็นด้านวัตถุ หยาบ ๆ ด้านธรรมะที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ตน ท่านเน้นหนักในจุดนี้ต่างหาก ไม่มีใครละที่จะห้ามอย่างเรา เรามันไม่สนใจกับอะไรมีแต่เหตุผลลอร์ดธรรมเท่านั้น นอกนั้นใครจะมาใหญ่กว่าธรรมไม่ได้

มานี้ โอ้ย พระพุทธรูปเอาไปถวายพระ ท่านก็เกรงใจ ใครก็ขนไป ๆ ให้พระท่านแบก ในห้องมีตั้งแต่พระพุทธรูปที่เขาเอาไปถวายท่านนั่นแหละ จนจะหาที่หลับที่นอนก็ไม่มี เราเห็นด้วยตานี้ เราก็คงทราบว่านี่เพราะความเกรงใจอะไร ๆ อาจประกอบกับท่านก็ชอบของขลังอยู่ด้วย มันก็เลยบวกขึ้นเป็นอย่างนั้น เลยเคลื่อนไปหมดเรื่องวัตถุ เออะอะ ปูบปับเอามาแล้ว ปูบปับเอามาแล้ว ปิดเรื่อนะเรา ไม่เหมือนใคร มันไปอย่างนั้นแหละ มันไม่ได้เข้าไปข้างใน ข้างนอกยุ่งมากที่สุด ข้างในไม่สนใจปฏิบัติ ฝึกฝนทรมาณตน

อันนั้นเป็นเครื่องอาศัยเพียงเล็กน้อยภายนอก เช่น พระพุทธรูป ไปอยู่ที่ไหน พอกราบพอไหวแล้วก็พอ อันนี้จะกลายเป็นโรงงานขายพระพุทธเจ้าทั้งองค์ ๆ ทั่วประเทศเขตแดน มันเป็นอย่างนั้นแล้วนะ โรงงานขายพระพุทธเจ้า โรงงานขายพระเต็ม

ไปหมด ใครมาก็ยื่นให้ ๆ ปิดเลยเรา ไม่เอา ไม่เล่นด้วย เราคิดด้วยเหตุด้วยผลเรียบร้อยแล้ว อย่างน้อยทำให้คนลืมนิ้ว มากกว่านั้นก็เลอะเทอะ ไม่รู้สึกตัวเลย

จุดสำคัญ พระพุทธเจ้าท่านสอนลงนั้นนะ ไม่เคยมีตำราใดที่สอนไปที่ไหนให้แบกเรตถาคตไปด้วย ถ้าแบกไม่ได้ให้หามนะ ถ้าองค์ใหญ่ให้หามไปนะ ไม่เห็นว่าบอกศีลบอกธรรม บอกการประพฤติปฏิบัติแก้ไขข้อวัตรซึ่งมีอยู่ภายใน ให้แก่งภายในนี้ ดัดแปลงตัวเองนี้ให้ดี มันก็ดีขึ้น ๆ กราบพระพุทธเจ้า กราบสนิทอยู่ภายในใจนั้นกราบโดยแท้ มันเป็นอย่างนั้นนะ ในวัดจึงไม่เห็นมีเท่าไร พระพุทธรูปเห็นใหม่ แทนพระเรา ใครอย่ามายุ่งไม่ได้ ให้เอาคืนต่อหน้าเลย

ใครจะว่าเราประมาทพระพุทธเจ้า เราเทิดทูนพระพุทธเจ้านั่นเอง ตรงกันข้ามนะ เอามาเหมือนของไม่มีค่า เอามาโยนมาทิ้งไว้อย่างง่ายดาย ๆ สร้างง่าย สร้างพระพุทธรูปเท่าไรบาทก็แล้ว แต่จะสร้างตัวเองไม่สนใจ เอานั้นสร้างนั้นแทน มันเลยเลอะเทอะไปหมดด้วยวัตถุ อยู่ที่ไหนเคลื่อนไปหมด ไม่มีเฉพาะวัดป่าบ้านตาด มีเฉพาะองค์ที่จำเป็น ๆ ครูบาอาจารย์ก็เหมือนกัน เอาไว้ด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่าง ไม่ได้เลอะ ๆ เทอะ ๆ

พระไม่พินิจพิจารณาใครจะพิจารณา พระเป็นผู้นำของคน เราต้องเป็นผู้นำของเราด้วยความถูกต้องดีงามไปก่อนถึงจะนำผู้อื่นได้ ให้ดิบให้ดีได้ เจ้าของก็เลอะเทอะ มันก็เลยเลอะเทอะไปหมด นี่ไม่ทำ อย่างนั้นไม่เอา ชัดใครก็ตามไม่ขัดธรรมเสียอย่างเดียวพอใจ เรื่องโลกหาประมาณไม่ได้ ไม่มีประมาณ ไม่มีค่าไม่มีราคาเหมือนธรรมธรรมนี้มีค่าสูงส่งเลย มันแยบออกตรงไหนนี้ ถ้ามันขัดธรรมนี้ หมอบทันทีเรา นี่ละเรานำโลกนำสงสาร เราจึงไม่มีที่ตองตัตตัวเอง ผู้อื่นผู้ใดจะไปหาฟ้องร้องอะไรเราก็เป็นเรื่องของเขาเอง เราไม่มีอะไร ถ้ามันมีมูลมีเหตุที่เขาฟ้องร้องเขาโจมตี ก็แสดงว่ามลทินไปจากนี้จริง ๆ นั่นก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง นี่เราไม่มี เขาจะว่าอะไรก็เป็นเรื่องของเขาไป เพราะเราไม่มีจริง ๆ ในใจอันนี้

ที่ช่วยโลกคราวนี้ เราบอกตรง ๆ เราเปิดหมดเลย คิดดูซิบาทหนึ่งเราไม่เคยแตะ ฟังซิท่านทั้งหลายหาที่ไหน ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด ทั่วประเทศไทย มีมากขนาดไหน ไม่เคยแตะ เข้าตามจุด ๆ โดยทางเหตุผล เช่น เงินสดนี้มันมากต่อมาก ทางเหตุผลของเรามี ที่จะจับจ่ายไปทางไหน ๆ ต้องมีเหตุมีผลทุกอย่าง จ่ายมากจ่ายน้อยให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ต่ออรรถต่อธรรม เราถึงทำ อะไรที่ขวางปัดนี้หลบทันที ไม่ฝืน เรานำโลกมาเรานำอย่างนี้ต่างหาก เราจึงไม่มีอะไรที่ระแคะระคายในตัวของเรา ถึงใครจะโจมตีเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ให้เป็นเรื่องของเขาไป ใ้ปากสกปรกไม่มีประมาณ ปากอรรถปากธรรมต้องมีประมาณ กิริยาของผู้มีอรรถมีธรรมต้องมีประมาณ มีเหตุมีผลหลักเกณฑ์ เป็นเครื่องประกันความดีงามไปในนั้นเสร็จ นั่นมันถึงถูก

อย่างน่าพิเนียงทั้งหลายนี้ก็เหมือนกัน เอา ว่าให้ได้เลยชัดเจน เงินทั่วประเทศไทยไหลเข้ามาสู่หลวงตาบัวเป็นผู้รับผิดชอบ มันจะไม่รั่วไหลไปไหนได้หรือ นี้ไม่รู้ บอกตรงๆ เราควบคุมหมด เพราะเราจริงจังกุอย่าง ไม่ได้มีเหลาะแหละ การปฏิบัติตัวของเราก็อย่างนั้น เราไม่มีเหลาะแหละ ว่าเป็น-เป็น ว่าตาย-ตายเลยจริงๆ ชีวิตไม่เสียดายยิ่งกว่าธรรม เคารพธรรมมากที่สุด เราเทิดทูนอย่างนั้นตลอดมา จึงไม่มีที่ตำหนิติเตียนในการประพฤติปฏิบัติตัวเอง เต็ดก็เด็ดเป็นธรรมไปเสีย ไม่ได้เด็ดแบบโหดร้ายทารุณแบบความเสียหาย เด็ดเพื่อธรรม

เพราะกิเลสมันเป็นคลื่นของมัน คลื่นหนักคลื่นเบา คลื่นควรเด็ดต้องเด็ดใส่กัน ไม่ได้ไม่ได้ มันก็ขัดกันตรงนั้น ๆ มันเป็นธรรมทั้งนั้นนี่ เวลาน่าพิเนียงทั้งหลายมานี้เราไม่เคยมีอะไรในใจของเรา ไม่มีเลย บริสุทธิ์ขนาดนั้นนะ เราจะเล็งใจของเราตลอด เราไม่เอาอะไรมาเป็นประมาณ เราจะดู คิดอ่านตรงไหน ๆ จะพาพี่น้องชาวไทยเราดำเนินอย่างไร ๆ เราจะพิจารณาของเราเสียก่อน เมื่อถูกต้องถึงงามแล้วก็พาก้าวเดิน ๆ อะไรขัดไม่ทำ

ทางด้านวัตถุก็เหมือนกัน การแนะนำสั่งสอนก็สั่งสอนโดยธรรมล้วน ๆ ไม่สงสัยในการสั่งสอนทุกแง่ทุกมุมในธรรมทุกชั้น พุดให้มันตรงศัพท์ตรงแสงตรงความจริงก็คือว่า ได้เรียนมาแล้ว เหตุผลเต็มภูมิแล้ว เข้ามาอยู่ในใจนี้หมด เอาออกจากใจสอนเลยทีเดียว เราจึงไม่สงสัย ไม่ได้เป็นแบบลูป ๆ คล่า ๆ มันแนใจทุกอย่าง สอนโลกด้วยความแนใจทุกอย่างไม่สงสัย ในธรรมทุกแง่ทุกมุมที่พระองค์ทรงสอนไว้ เป็นสวาทธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น ไม่มีอะไรจะเป็นส่วนเกินพอจะตัดออก หรือบกพร่องควรที่จะเพิ่มเติมเข้าไป ไม่มี เรียกว่าสวาทธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ไม่ว่าแงใดมุมใดของธรรม ทรงตรัสไว้ตรงไหน แม่นยำ ๆ หมด หาที่ค้านไม่ได้ เอาภาคปฏิบัติพิสูจน์กัน

เพียงเราอ่านไปตามตำรับตำรามันผิด ๆ พลาด ๆ บางที่ตำราก็มีผิดพลาดบ้าง ส่วนมากตัวของเรานี้ตัวผิดพลาด ไปตีความหมายตนเอง แล้วเอาความเชื่อไม่เชื่อออกจากกิเลสไปเหยียบยาทำลายความจริงเสียมากต่อมาก เรียนมาแล้วมันจึงเอาเป็นประมาณไม่ได้ทั้งตัวเอง และไปสอนคนอื่นก็เอาเป็นประมาณไม่ได้ เพราะไม่ได้ของจริงไปสอน มันได้แต่ความจำไปสอนเฉย ๆ ความจำ จำมาเรียนมาอย่างไรก็จำอย่างนั้น ดีไม่ดีก็เถลไถลเหยียบความจำไปอีก ไม่เชื่อพระพุทธเจ้าไปเสีย มันก็ผิดไปสองชั้นสามชั้น

ภาคปฏิบัตินี้เป็นภาคเอาจริงเอาจังมาก คิดดูชิกิเลสมันละเอียดขนาดไหนพระพุทธเจ้าฟังลงได้หมด กิเลสเป็นตัวทำให้สัตว์โลกงุ่มง่ามตัวมดเต็มโซซัดโซเซตกเหวตกบ่อ มีแต่กิเลสพาให้ตก ธรรมท่านไม่ได้พาให้ตก แต่มันไม่ยอมไปตามธรรม มันอยาก

ไปตามที่จะให้ตกเหวตกบ่อ อันตรายจึงรอบโลกธาตุ ไม่มีใครได้รับความผาสุกเย็นใจเลยเพราะวิ่งตามกิเลสด้วยกัน มาหากันเอาตั้งแต่เรื่องทุกข์เรื่องลำบากลำบากของแต่ละคนๆ ที่ตะเกียกตะกายมาแล้ว ก็มาระบายต่อกัน ไม่ทราบจะระบายต่อใคร ใครก็มีทุกข์เต็มหัวใจออกมาจากปากทุกคน หุ้ก็ฟังไม่ทันซิ คนนั้นก็อยากพูด คนนี้ก็อยากพูด ระบายตั้งแต่ความทุกข์ความลำบากออกมาสู่กันฟัง

เฉพาะอย่างยิ่งในงานศพ เป็นอย่างนั้นงานศพ ไม่ได้มาเพื่ออรรถเพื่อธรรมนะ มาเผาศพ มาเพื่อระบายทุกข์ มาด้วยความเห็นแก่หน้าแก่ตา เห็นว่าเป็นมิตรเป็นสหายแล้วก็มา มาอย่างนั้นแหละ แล้วสุดท้ายความทุกข์มันมีอยู่ในหัวใจทุกคน มันก็ต้องออกมา ครั้นออกมาแล้วก็ระบายทุกข์ต่อกัน พระจะสวดอะไรๆ ไม่สนใจทั้งนั้น คุณก็สนุกสนานเลย พระสวดอะไรก็สวดไปเรื่อยๆ นี่ละมาเผาศพแต่ละครั้ง มันไม่ได้มาเพื่ออรรถเพื่อธรรม มันมาด้วยอำนาจของกิเลสลากมา ความเห็นแก่หน้าแก่ตา โหมกโหมกโลกณะก็เป็นเรื่องกิเลสเสีย มาที่จะพิจารณาให้เป็นอรรถเป็นธรรมเพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจตัวเองไม่ค่อยมี มันมีแต่แบบเดียวกัน มากี่ระบายต่อกันฟัง ความทุกข์ความเดือดร้อนยุ่งไปหมด

เรื่องนี้ก็มีเรื่องเต็มอยู่ในหัวอกของแต่ละคนๆ ใครก็อยากระบายๆ ชายไม่ออกซิ เพราะต่างคนต่างมี ต่างคนต่างล้นปากล้นหัวใจ เรียกว่าล้นตลาด แล้วใครจะไปฟังใครละ เวลาพระมาสวดอะไรไม่สนใจจะฟัง เป็นอย่างนั้นนะ เราเทศน์อยู่ในกรุงเทพฯ นี้ มันดูไม่ได้เลย เขานิมนต์เราไปเทศน์ เราไม่อยากไปเท่าไร เขามาวิงวอนมาขอเรากี่เลยไป ครั้นไปแล้วมันก็เป็นอย่างว่าแหละ เทศน์ใส่เสียเปรี้ยงๆ เลย หลังจากนั้นเงียบหมดเลย นั่นเห็นไหมละ ธรรมะปราบออกเสียบ้างซิ ตั้งแต่นั้นเราไม่เคยไปเทศน์ในงานศพเลย ศพนั้นศพนี้ ชี้เกียจไปยุ่งกับของสกปรก กองทุกข์ที่กิเลสสร้างขึ้นมา ตัวเองเป็นผู้สร้างขึ้นมาแล้วก็มาระบายต่อกันให้เลอะเทอะไปหมด

นี่ปฏิบัติรักษาชำระอยู่ตลอดเวลา สิ่งทีเลอะเทอะเข้ามาจึงไม่อยากยุ่ง ไปที่ไหนเราไม่ได้ไปเห็นแก่เงินแก่ทองแก่ข้าวแก่ของ ไปด้วยอรรถด้วยธรรมล้วนๆ เทศน์สอนคนเราก็สอนด้วยความเมตตาล้วนๆ เราไม่ได้หวังอะไร จะเอาอันนั้นมาอวดเรา อย่าเอามาอวด ปาเข้าปาต่อหน้าเลย จริงๆ นะ ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจคน เลวยิ่งกว่าหัวใจคน เพราะฉะนั้นจึงต้องสอนลงที่หัวใจคนเพื่อให้พ้นตัวขึ้นมาสู่ความดีงาม จึงต้องอุตสาหะพยายามแนะนำสั่งสอน วัตถุประสงค์ของอะไรๆ อยู่ที่ไหนมันก็มี อดอยากอะไร แม้แต่ไปอยู่ในป่าในเขาก็ไม่เห็นตายนี่วะ นี่ก็เคยอยู่มาแล้ว ไปบิณฑบาตกับชาวบ้านเขาสามหลังคาเรือน สี่หลังคาเรือน เขาอยู่ในเขา เป็นหย่อมๆ

มองไปนี่เห็นแต่ภูเขา เหมือนไม่มีบ้านคน เวลาไปจริง ๆ มันมีอยู่ในนั้น แห่งละ สามหลังคาเรือน สี่หลังคาเรือน เขาอยู่ในป่าในเขา ถากถางป่านั้นปลูกข้าว พวกนี้ ทำลายป่า ปลูกข้าวปลูกอะไรแล้วก็มากินกัน ถ้าไม่พอกก็ลงไปเอาข้างล่าง เอาอาหารข้างบนเป็นสัตว์เป็นเนื้อเป็นอะไรลงไปแลกเปลี่ยนขึ้นมา นี่ก็ไปอยู่กับเขาก็ไม่เห็นตาย ยิ่งพ่อแม่ครูจารย์มันด้วยแล้วสมบุกสมบันที่สุดเลย ท่านเคยเล่าให้ฟัง คือเวลามันไปผ่านท่านก็เล่า ท่านไม่ได้เล่าเพื่อยกโทษยกคุณผู้ใดแหละ ท่านเล่าตามสายทางเดินของการพูดเรื่องราวต่าง ๆ ไป ส่วนมากท่านมักฉันท่ข้าวเปล่า ๆ ท่านว่า ท่านก็ว่าไปเฉย ๆ ก็เราไปหาอย่างนั้น เราไปตัดสันดานตัวของเรา เขามีอะไรเขาก็เอามาให้ เราก็ฉันทตามมีตามเกิด ท่านว่าอย่างนั้น

ไปบางแห่งเขาว่าพระกรรมฐานท่านฉันท่แต้วแตงา ท่านไม่ฉันท่เนื้อฉันทปลา ท่านเล่าให้ฟัง ที่นี้เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็มีแต่ข้าวเปล่า ๆ เขาว่าเราไม่ฉันท่เนื้อฉันทปลา เขาก็ไม่เอามาให้ เพราะว่าเราไม่ฉันท่เนื้อฉันทปลา ท่านฉันท่แต้วแตงา ที่นี้ถั่วงาเขามีหรือไม่มีก็ตาม แต่ไม่เห็นเขาเอามาให้ ท่านว่าอย่างนั้น เราก็ฉันท่ข้าวเปล่า ๆ ท่านว่าฉันท่ไปนานแสนนาน บางแห่งกว่าเขาจะรู้เนื้อรู้ตัวก็นานแสนนาน ที่นี้พอเขารู้เนื้อรู้ตัวบ้างแล้วเราก็เปลี่ยนที่ไปเสีย ท่านว่า

นี่ท่านลำบากขนาดไหนพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านไม่ได้สนใจกับเรื่องอาหารการบริโภคอะไรเลย ไม่สนใจ มีแต่มุ่งต่ออรรถต่อธรรม ความสงบวิเวกเพื่อบำเพ็ญธรรมด้วยความสะดวกสบาย ท่านไปอยู่ในสถานที่เช่นนั้น ๆ ท่านไม่ได้ยุ่งเหมือนเรื่องของโลกนะ ใจของท่านเป็นธรรมล้วน ๆ อดอยากขาดแคลนจิตไม่ห่างจากธรรม หมุนไปกับธรรม สิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องอาศัยธาตุขันธ์พอได้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

เพราะฉะนั้น ผู้บำเพ็ญธรรมด้วยความมุ่งหวังต่อธรรม จึงได้ผลเป็นที่พอใจ ๆ แล้วหลุดพ้นได้เลย เพราะตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ด้วยอรรถด้วยธรรม ท่านมายุ่งอะไรกับสิ่งภายนอกเหล่านั้น ท่านไม่ยุ่ง นี่ละสายทางของพระพุทธเจ้าจริง ๆ ท่านเป็นอย่างนั้น ครั้งพุทธกาลมี ดำรับตำรามีมาหมด ท่านไม่ได้ฟุ้งเพื่อเทอheim อันนี้มันกลายเป็นเรื่องกิเลสเป็นศาสนาแล้วนะเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่ธรรมว่าเป็นศาสนา คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนา มันไม่ได้มีนะ มีก็มี แต่ในคัมภีร์ไบเบิล จั บยัดใส่ตู้ไว้แล้วก็ล็อกกุญแจไว้แล้วไม่มีใครดู มีแต่เรื่องสกปรกโสมนออกเพ่นพ่าน ๆ แสดงเต็มลวดลายของตัว ทั้งประชาชนทั้งพระทั้งเณร ใครจะไปสนใจอรรถธรรม รักสงวนธรรม แหม มีน้อยมากนะ มันไม่น่าสลดสังเวชยังไ

ศาสนาเวลานี้ค่อยจมลง ๆ ก็พวกเราชาวพุทธนี้แหละเหยียบย่ำศาสนาจะเป็นใครไป ผู้รักษาท่านรักษาอยู่ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ยุ่งกับใคร ๆ ท่านปฏิบัติอยู่ในป่าใน

เขา อยู่อย่างไรฉันอะไรท่านสบายไปหมดเลย ขอให้ธรรมนั้นได้เข้าสู่จิตใจด้วยความพากเพียร อันเป็นความสะดวกในการบำเพ็ญท่านก็พอใจแล้ว ท่านเป็นอย่างนั้นพระพุทธเจ้าพระสาวกทั้งหลาย แลวาทก็มี เรียนมาด้วยกันทุกคน แต่มันไม่ได้สนใจ สิ่งที่เป็นพยาน ๆ มันมีในตำราที่ไหน สอนว่าให้ทำอย่างนี้ไม่มี แต่มันก็เต็มบ้านเต็มเรือน เต็มวัดเต็มวา เต็มพระเต็มเณรอยู่นั้น ไปที่ไหนมีแต่เรื่องสัวมเรื่องถาน เต็มกิริยาอาการความเคลื่อนไหวของประชาชนและพระเณรเรา ในวัดในวานอกวัดนอกวา เป็นลักษณะเดียวกันหมด เพราะไม่รักษา วิ่งตามกิเลสหัวซุกหัวซุน มันเป็นไปโลก

อยู่ในวัดนี้ก็หันหน้าออกนอกวัด หันหลังให้วัด ไม่ได้สนใจในธรรมแต่สนใจกับโลกกับสงสาร นี้เรียกว่าหันหน้าออกนอกวัด อารมณ์ต่าง ๆ เป็นอารมณ์ของโลกทั้งนั้น อารมณ์ของธรรมที่จะสั่งสมความดีแก่ตนและเป็นคติตัวอย่าง และเป็นกำลังใจของกันและกันนี้ เราอยากจะพูดว่าไม่มีนะทุกวันนี้ มันเลวลงขนาดนั้นจิตใจชาวพุทธเรา ไม่ได้ดีขึ้นนะ มันเลวลง ๆ แล้วการสั่งสอนกันก็จะสั่งสอนไปหาอะไร ท่านปฏิบัติมาท่านปฏิบัติแทบล้มแทบตาย ได้มาจะเอาอะปีมาละลายทะเล ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ผู้ท่านทรงมรรคทรงผลท่านทรงแบบนี้ สมบุกสมบันเรื่องความทุกข์ความลำบากในธาตุในชั้นนาคความเป็นอยู่ปุวยอะไรท่านไม่สนใจ ท่านมุ่งแต่บรรดแต่ธรรมอยู่ตลอดเวลา ที่นี้ธรรมเมื่อได้รับการบำรุงรักษาแล้วก็ค่อยเจริญเติบโตขึ้นมา สงบร่มเย็นสว่างงามขึ้นมา ๆ เรื่อย ๆ แล้วก็ยังเป็นเครื่องดูต้อมภายในจิตใจ ให้หนักในทางความเพียรมากขึ้น ๆ ผลประโยชน์ที่ได้จากความเพียรก็เพิ่มเข้าไป ๆ จิตใจยิ่งสว่างงามขึ้นไปสว่างผ่าเผยเรื่อย ๆ อยู่ที่ไหนมีแต่ธรรมภายในใจ ท่านไม่ได้มีโลกนะ มีแต่ธรรมภายในใจ มองเห็นอะไร ๆ คิดเป็นบรรดเป็นธรรมทั้งนั้น ไม่ได้คิดเป็นกิเลสตัณหา ตาหูจุมุกลิ้นกายสำหรับใช้ กิเลสเอาไปใช้เสียมากกว่าธรรมที่จะใช้ แม้นักบวชก็ตามเป็นอย่างนั้นเสียมากต่อมาก

แต่ผู้ปฏิบัตินี้จะทบทวนอรักขากันตลอดเวลา ระมัดระวัง ท่านจึงเรียกว่าสำรวม ๆ สำรวมตาหูจุมุกลิ้นกายใจ ไม่ให้มันออกเพ่นพ่านไปตามกิเลส จะขาดทุนสูญดอกโดยลำดับจนกระทั่งจมไปได้เลย ถ้านำอันนี้ไปใช้ตามอำนาจของกิเลสแล้ว มีแต่ความลุ่มความจม ทางตาก็จม ทางหูก็จม จุมุกลิ้นกายจมไปหมดเพราะการได้เห็นได้ยินได้ฟังสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย ถ้าใจเป็นธรรม ๆ แล้วมองเห็นอะไรพัพลิกเป็นธรรมแล้วยิ่งจิตมันหมุนเข้ามาแล้วอะไรเป็นธรรมหมด คือจิตหมุนเข้ามาด้วยกำลังของธรรมมีมากต่อมากในจิตใจ มองไปที่ไหนเป็นธรรมไปหมด ตาหูจุมุกลิ้นกายนี้ธรรมออกใช้ทั้งนั้น กิเลสไม่ได้นำออกใช้ ที่นี้อยู่ภายในอยู่ลำพังนี้ความคิดความปรุงนี้เป็นไปด้วยสติ เป็นไปด้วยปัญญาเป็นธรรมล้วน ๆ นั้นละธรรมเมื่อมีกำลังแล้ว อยู่ไหนเป็นธรรมไป

หมด ถ้าเวลาเป็นกิเลสอยู่ไหนมันก็เป็นกิเลส อยู่ในวัดก็เป็นกิเลส อยู่นอกวัดก็เป็นกิเลส ไปนอนอยู่ในคัมภีร์ก็เป็นกิเลส ถ้าใจเป็นกิเลสแล้วไม่มีอะไรดี เพราะฉะนั้นท่านจึงสั่งสอนจิตใจให้ดี

มันเลอะๆ เทอะๆ มากนะเวลานี้ชาวพุทธเรา ชาวพระเรา เลอะเทอะจนจะดูไม่ได้ ท่านผู้รักษาท่านรักษาอยู่อย่างเข้มงวดกวดขัน เพื่อความสะอาดสวยงามภายในจิตใจ กายวาจา ความประพฤติ หน้าที่การงานของท่านก็มีแต่งานเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ชำระกิเลสตัวมหากษ์ออกจากใจ ทีนี้เมื่อมีการอารักขาชำระสะสางอยู่ตลอดเวลาจิตใจก็ค่อยงอกเงยขึ้นมาๆ เจริญขึ้นมาเรื่อยๆ นั่นเป็นอย่างนั้น สิ่งใดก็ตามถ้าได้รับการบำรุงรักษาส่งเสริมแล้วเจริญทั้งนั้น กิเลสก็ส่งเสริมมันไปซิ เตียวนี้มีแต่ส่งเสริมกิเลส เพราะฉะนั้นมันจึงเจริญรุ่งเรืองเต็มหัวใจคน เท่ากับไฟกองหนึ่งๆ เผาหัวใจๆ ตลอดทั่วถึงกันหมด ถ้าธรรมเจริญแล้วจะเย็นๆ เย็นตลอดเวลา

เราพูดถึงเรื่องความอัศจรรย์ของใจนี้ขอให้ท่านทั้งหลายฟังให้ดี ที่เรามาสอนนี้ ถอดออกมาจากหัวใจที่เป็นธรรมชาติอัศจรรย์อยู่ตลอดเวลาแนะนำสอนนี่นะ นี่เปิดให้ชัดเจน ความชั่วเขาเปิดกัน ทำกันได้ทั่วโลกไม่มียางอาย คือคนทำชั่วไม่มียางอาย ว่าที่ลับที่แจ้ง ว่าไปอย่างนั้น มันไม่มีที่ลับที่แจ้ง มันนิสัยสันดานหยาบพอแล้ว เขายังแสดงได้ทำได้ ทำไมธรรมเป็นของเลิศของเลอของดีของประเสริฐ เมื่อเสาะแสวงหามาได้ ทำไมจะพูดไม่ได้ สิ่งที่เป็นของดี อย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาให้กิเลสไปลบหมดได้หรือว่าไม่มีพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ธรรมที่สอนโลกให้ได้รับความสงบร่มเย็นและหลุดพ้นจากทุกข์ไปมากมายกายกอง ไม่มีแล้วหรือธรรม มีตั้งแต่กิเลสเหยียบหัวคนนั้นหรือ

พูดตามความสัตย์ความจริง นี่มันก็จวนจะตายแล้วนี่ พูดเปิดเผยออกมานี้ ไม่เคยสะทกสะท้านอะไรกับสามแดนโลกธาตุ ใครจะว่าโอ้อวดอะไร มันปากสกปรก ใจของเราที่น่าธรรมออกมาจากหัวใจที่บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวนี้แล้ว เราจะไปสะทกสะท้านกับอะไร กับของสกปรก อันนี้ของดีแจกจ่ายกันไปซิ ไม่ใช่แจกจ่ายตั้งแต่ตั้มยาหมา ธรรมะก็ต้องแจกจ่าย แจกจ่ายธรรมะนี้มากยิ่งขึ้นกว่าแจกจ่ายตั้มยาหมา ก็มีวันนี้เท่านั้นแหละที่เราจะตั้มยาหมาให้ลูกศิษย์กิน จะว่าอย่างไร

โห อะไรจะไปเหมือนใจ มันอัศจรรย์ขนาดนั้น ดังที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยฟังซินะ ก็บำเพ็ญพระบารมีมาสักเท่าไร ตอนนั้นท่านยังไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าท่านก็คาดก็หมายเอาว่า เมื่อบำเพ็ญธรรมได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วจะสอนโลกได้อย่างสะดวกสบาย มันไม่ได้เจอย่างจ้งๆ ซิ เวลาตรัสรู้แล้วมันเจอหมด เจอธรรมก็เจออย่างจ้งๆ เจอโลกสมมุติก็เจออย่างจ้งๆ ด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วมันก็เหมือนโลกธาตุหวนไปเลย มันกระเทือนอย่างแรง กระเทือนธรรมที่เลิศเลอจากพระทัยก็กระเทือนอย่างแรง

กระเทือนเรื่องความสภปรกโสมมเป็นฟินเป็นไฟของสามแดนโลกธาตุนี้ก็อย่างแรง มันพอๆ กัน

ที่หันหน้ามาสอน ที่แรกว่าจะสอนนั้น พออันนี้จำขึ้นไปแล้วมันไม่ใช่วิสัยใครที่จะหลุดพ้นไปได้ตามที่คาดคิดไว้แต่ก่อน เหมือนหนึ่งว่าไม่ใช่วิสัยของโลกจะรู้ได้แล้ว คือมันเลยเสียทุกอย่าง จนถึงขนาดที่ว่าไม่ใช่วิสัยที่จะสอนโลกแล้ว มองไปอันนี้กับธรรมชาติมันต่างกันอย่างไรบ้าง นี่ละท้อพระทัย ไม่ถึงขนาดท้อพระทัยท้อได้หรือ ก็ทรงปรารภเป็นพระพุทธานุภาพหลายกัปหลายกัลป์หลายอสงไขย ที่นี้เวลาผางขึ้นมาไม่ใช่ความคาดคิดความคาดคะเน เป็นหลักธรรมชาติที่เกิดขึ้นเอง พอจำขึ้นมามันเห็นทั้งแดนอัศจรรย์ที่เลิศเลอสุดยอด เลยสมมุติไปเสียโดยประการทั้งปวง และเห็นทั้งแดนสมมุติซึ่งเป็นเหมือนแดนนรกของสัตว์โลก สามแดนโลกธาตุนี้เป็นแดนนรกกัน เห็นไปหมด แดนนรกจริง ๆ ก็เห็น แดนนรกเศษเหลือนรกเต็มอยู่นอกนรกนี้ก็มากต่อมาก ท่านก็เห็นไปหมด

นี่แหละที่นี้ท้อพระทัย โอ้โฮ ถึงขนาดนี้แล้วจะไปสอนได้อย่างไร คือท่านดูธรรมชาติในพระทัยที่จำนั้นกับดูธรรมชาติที่พระองค์เคยผ่านมา เคยเกิดแก่เจ็บตาย พระองค์ผ่านมาแล้วทั้งนั้น อยู่ในวิภวภูฏะ วิภวจักรความเกิดแก่เจ็บตาย หมุนเวียนไปตามอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วชอกแซกชิกแซกเกิดได้หมดตายได้หมด เรื่องความทุกข์ ความลำบากลำบากนรกอเวจี สวรรค์ชั้นพรหม โภคิสัตว์หรือทั้งหลาย ไปได้ทั้งนั้นพวกเราเหมือนกัน แต่ถูกปิดไว้ ๆ กลบรอยไว้ไม่ให้เห็นร่องรอยที่มา มันก็ไม่เข็ดหลาบคนเรา เมื่อไม่เข็ดหลาบแล้วก็มีกิเลสความอยากความทะเยอทะยานจงไปอีก ก็มีแต่อยาก รู้ อยากเห็นอยากเป็นอยากทำไปอย่างนั้น สิ่งที่ยากเหล่านั้นมันก็เป็นเรื่องเหยื่อล่อของกิเลสไปเสีย จมไปอีก ๆ

คนหนึ่ง ๆ นับได้หรือก็ภพก็ชาติ เราจะมาว่าภพนี้ชาตินี้ชาติเดียวหรือ เรานี้เป็นตัวจริงของภพชาติอันใหญ่หลวง แต่ละราย ๆ นับไม่ได้ มันตายทับตายถมตายกองกันมานี้สักเท่าไร ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมขึ้น ลงนรกหมกไหม้ลง แล้วลืมหมด ๆ เพราะมันอยู่นี้มันไม่มีต้นมีปลาย วิภวจักร นานแสนนานขนาดนั้นจนไม่มีต้นมีปลายวัดกัน ว่ายืดยาวขนาดไหน ใหญ่โตขนาดไหนไม่มีวัดได้เลย มันเลยขอบเขตเต็มสมมุตินี้เลย นั่น มันขนาดนั้น แล้วสัตว์โลกประเภทต่าง ๆ ตายกองกันนี้ก็เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติ ภพชาติตัวเองก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ภพชาติของสัตว์แต่ละราย ๆ ก็เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ตามบุญตามกรรมของตน

ที่นี้เวลาตรัสรู้ขึ้นมามันจำไปหมดเลยพระพุทธเจ้า ฟังข่าวโลกวิทู เลยเห็นหมดเลยที่นี้ พร้อมทั้งเรื่องของพระองค์เอง ปุพเพนิวาสานุสสติญาณทรงระลึกชาติย้อน

หลังไป ซาติของพระองค์เป็นอย่างไร ๆ ทรงระลึกชาติย้อนหลัง ความเป็นมาของพระองค์ นี้แหละเรื่องนรกอเวจีอะไรผ่านมาหมด จากนั้นก็บรรลุนิพพานพิจารณาเรื่องความเกิดความตายของสัตว์ แบบเดียวกันอีก แล้วยิ่งมากต่อมาก พระองค์เพียงพระองค์เดียวก็ทรงทราบแล้วว่าความเป็นมาเป็นอย่างไร แล้วยิ่งดูสัตว์ การเกิดการตายของสัตว์ หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงยิ่งมากต่อมาก ทีนี้ก็ท้อพระทัยละซิ พอตริสรู้มาขึ้นมายิ่งจึกว่านั่นอีก ครอบโลกธาตุไปหมด ทรงท้อพระทัยไม่อยากจะสอนสัตว์โลก นั่นเป็นอย่างไร ธรรมชาตินั้นเป็นอย่างไรกับธรรมชาติความเป็นอยู่ของวิภูวน แดนแห่งสวรรค์แห่งนี้เป็นอย่างไง อันนั้นแดนแห่งนิพพานเลยสมมุติไป แล้วเลิศเลอสุดยอดแล้ว กับแดนอันนี้ต่างกันอย่างไร แล้วจะก้มหัวลงมาดมมากินมันได้หรือ พิจารณาซิ

แล้วจะมาสั่งสอนอย่างไร มองดูที่ไหนมืดตื้อไปหมด ๆ คำว่ามืดตื้อคือจิตใจมันมืดมืดปิดตา พระองค์ก็ทรงเล็งญาณเลือกเฟ้นให้เห็นชัดเจนตามบรรดาสัตว์ที่มีอุปนิสัยปัจจัย ที่อยู่ในสถานที่มืดบอดนั้นยังมีอยู่เยอะ ไม่ใช่จะมีมืดไปหมด หาสาระไม่ได้ แต่สิ่งที่เป็นสาระตามกำลังของตน ๆ มี พระองค์จึงได้พิจารณาแล้วสั่งสอนสัตว์โลกมา นี่เป็นไม่ได้วิตรอยนะนี่ มันเป็นเรื่องจริง ๆ ซึ่งเราไม่คาดไม่คิดแบบเดียวกันนั้นแหละ เวลาบำเพ็ญไป ๆ มันไม่อยู่ในความคาดความคิด อยู่ในหลักธรรมชาติที่ปรากฏหรือผางขึ้นมาเองเลย เต็มเหนี่ยว มันก็เป็นของมันตามภูมิแม้จะเป็นภูมิเท่าหนูก็ตาม ก็เป็นแบบเดียวกันตามกำลังแห่งภูมิของหนู

ความเลิศเลอในธรรมชาตินั้นถึงขนาดที่ว่า ถึงขนาดนี้แล้วจะไปสอนใครได้ นั่นเห็นไหมล่ะ สอนใครที่ไหนเขาจะหาว่าบ้าไปหมด ก็เขาเป็นบ้ากันทั้งโลก เราจะมาอวดตีคนเดียวไปสอนเขา ใครจะเชื่อจะฟัง เขาจะหาว่าเป็นบ้า อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอถึงวันตายแล้วเท่านั้นแหละพอ นั่นเห็นไหมล่ะ เคยคาดเคยคิดไว้ที่ไหน เวลามันผางขึ้นมา ธรรมชาตินั้นกับธรรมชาติที่เคยผ่านมาทั้งเราและสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปเคยผ่านมานี้ เวลา มันได้รู้แล้วมันรับกันทันทีเลย ถึงได้ย้อนมาอีก นี่ก็เป็นปัญหาธรรมที่มากกระทบตัวเอง ในระยะที่จะทอดธุระ เพราะมองดูแล้วมันไม่มีอะไรที่จะไปหยิบขึ้นมาพิจารณาแนะนำสั่งสอน ประหนึ่งว่าเป็นแบบเดียวกันหมดเลย

แล้วธรรมชาติที่เลิศเลอมันก็สุดขีดสุดแดน อันนี้ก็สุดขีดสุดแดนของฝ่ายต่ำ อันสูงก็สุดขีดสุดแดนของฝ่ายสูง คือวิมุตติพระนิพพานในหัวใจที่บริสุทธิ์ที่สุดส่วน มันก็อดไม่ได้ซิ จะสั่งสอนไปหาอะไรลงขนาดนี้แล้ว ไปสั่งสอนที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด ๆ ลงใจไปแล้วนะ โอ๊ย อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ พอร่างกายหมดสภาพนี้แล้วก็ไปเสียเท่านั้นแหละ ยุ่งหาอะไร มันจะทอดธุระ เพราะดูธรรมชาตินั้นกับธรรมชาตินี้เหมือนประหนึ่ง

ว่าเข้ากันไม่ได้เลย สอนไปหาอะไร นี่ก็ไม่ได้คาดได้คิด สักเดียวธรรมก็ผางขึ้นในใจเลย นั่นแหละธรรมเตือน ถ้าหากว่าเป็นสิ่งที่โลกทั้งหลายรู้ไม่ได้ เป็นสิ่งที่สุดวิสัยของโลกทั้งหลายที่จะรู้ได้แล้ว เราเป็นเหตุตามมาจกไหน เราทำไม่ถึงรู้ได้ กระตุกกันแล้วนะนั่น เราก็เป็นคน ๆ หนึ่งเหมือนกันกับโลก เหตุใดไปดูถูกเหยียดหยามโลกว่าเขาจะรู้ไม่ได้ แล้วเราเป็นเหตุตามมาจกไหนถึงรู้ได้ นี่ตอนถูกตอกกลับที่ยอมรับเลย รู้ได้เพราะเหตุใด คำว่ารู้ได้เพราะเหตุใด

ที่เป็นมานี้มันมีสายทางเข้ามา สายทางแห่งวาสนาบารมีที่เราสร้างคุณงามความดีมาเป็นลำดับ ๆ หนุนกันเข้ามา ๆ นี่แหละเรียกว่าสายทาง เพราะเหตุไร เพราะเหตุนี้เองสายทาง พอปืบนี้มันวิ่งถึงกันเลย จึงหาที่ค้ำยันไม่ได้ พอว่ารู้เพราะเหตุใด ยอมรับเลย อ้อ รู้ได้ นั่นเห็นไหมละ ยอมเลย รู้ได้แม้ไม่มากก็ได้ ยอมรับเลย ที่นี้จิตมันก็.. คำว่าจะทอดธุระมันก็กลับตาลปัตรกันมา สั่งสอนโลกตามกำลังความสามารถทั้งโลกและเราเอง มันก็เป็น นี่ไม่ได้โอ้อวดอวดนะ ไม่ได้วัดรอยพระพุทธรเจ้า มันเป็นขึ้นโดยหลักธรรมชาติเอง เป็นที่ว่ามันสุดวิสัยที่จะไปสอนใคร ๆ ได้ อยู่ไป ๆ พอถึงวันเท่านั้นเสีย เพราะมันเทียบกันไม่ได้เลย

พอธรรมกระตุกขึ้นมาผางเท่านั้น มีสายทาง จะเลิศเลอขนาดไหนมีสายทางมา คนแต่ละคนมีสายบุญสายกรรมวาสนาบารมี นั่นละคือสายทางมา ผู้ที่ใกล้เข้ามาแล้วก็มิใกล้เข้ามาก็มี ผู้อยู่ห่างไกลก็มี มีสายทางมาด้วยกันสัตว์โลก ยอมรับทันที อ้อ ได้ นั่นเห็นไหมละ ไม่เห็นค้ำยันนะ แม้ไม่มากก็ได้ ลงใจแล้ว เพราะฉะนั้นจึงให้พากันสร้างความดีให้ตึ้นะ สายทางคือความดี ความดีนั่นแหละคือสายทางที่จะนำเราให้หลุดพ้นจากทุกข์ ส่วนความชั่วมีแต่ลากลงดิ่งลง ไม่มีอะไรดีบด

ให้พากันอุตสาหะพยายาม คำสอนของพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว เราได้ค่อยๆ เชี่ยวชูดคั้นเติมกำลังความสามารถของเราบนเวทีแห่งจิตตภาวนา ค่อยๆ เชี่ยวชูดคั้นตั้งแต่มลลুকคลุกคลานมา จิตใจที่ลุ่มลुकคลุกคลานค่อยๆ เชี่ยวชูดคั้นมาเรื่อยๆ ค่อยๆ ตั้งตัวได้ ๆ เรื่อย ๆ ค่อยๆ ขยายออกไป ๆ สิ่งที่ไม่เคยรู้-รู้ สิ่งไม่เคยเห็น-เห็น เมื่อกิเลสตัวมีดับอดมันจางไป ๆ ใจที่เป็นนักสู้มันก็ทะลุออกไปซิ มันก็ออกรู้ ให้รู้ให้เห็นไปเรื่อยๆ ไม่มีใครมาบอก พอกิเลสตัวปิดบังหุ้มห่อนั้นจางไป ๆ เพราะอำนาจแห่งการชำระสะสาง ใจก็ค่อยสว่างออก ๆ มันก็เห็นละซิ

แต่ก่อนมันไม่เห็น เหมือนคนตาบอด เวลามันรู้มันเห็นแล้ว ทั้งธรรมภายในก็รู้ก็เห็นขึ้นเป็นลำดับ สภาวธรรมทั้งหลายที่ควรแก่ความรู้นี้จะรู้ได้เห็นได้มันก็กระจายออกไป ๆ กระจายออกไปที่ไหนยอมรับพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงเห็นหมดแล้วนี่ ที่สอนมาแล้วจึงเรียกว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ที่นี้เวลาเปิดออก ๆ มันก็ชัดเข้าไป

เห็นออกไป ๆ ก็เลสภายในจิตใจก็เปิดออก ๆ ถอนออก ทางนี้ก็ยิ่งเบาลงไป ๆ ความสว่างไสวก็ยิ่งออกเรื่อย ๆ กำลังของความรู้ความเห็นออกเรื่อย ๆ จนกระทั่งออกหมดโดยสิ้นเชิง พอกิเลสออกหมดโดยสิ้นเชิง ปิดไว้ได้อย่างไรความรู้นี้ นี่แหละคัมภีร์มาจากภาคปฏิบัติ บนเวทีแห่งจิตตภาวนา เต็มกำลังนิสัยวาสนาของตน ๆ

ไม่ว่ารายใดก็ตาม ท่านพิจารณาของท่านอย่างนั้น ท่านก็รู้ตามนิสัยวาสนาของท่าน เราก็คงปฏิบัติเต็มกำลังของเรา รู้ตามนิสัยวาสนาของเรา มากน้อยเพียงไรก็มาสอนให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายได้ทราบ เพราะสอนด้วยความแน่ใจ จากการขึ้นเวทีพุดกับกิเลสเพื่อเบิกธรรมขึ้นมาให้ได้รู้ได้เห็นตามความสัตย์ความจริง มันก็ขึ้นมา ๆ อย่างนั้นแหละ เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วสด ๆ ร้อน ๆ อย่านไปเอาอดีตอนาคตอะไรเข้ามาทับไม่ได้นะ นี่กิเลสมันเอามาเร็ว มันทับ อำนาจวาสนาน้อยไม่มีบุญมีกุศล ไปทำความดีอะไรไม่ได้ แต่ทำความชั่วเหมาหมด นี่กิเลสเห็นใหม่ล่ะ เรานิสัยวาสนาน้อยไม่ได้หรอก บุญน้อยวาสนาน้อย เลยกปล่อยให้คนอื่นทำเสีย แล้วการทำความชั่วซ้ำลามากมันได้วาสนามาจากไหนมันถึงทำได้ตลอดเวลา ไม่คิดนั้นซิ นี่ละมันสั่งสมความชั่วด้วยอำนาจแห่งความหลงตามกิเลส กิเลสมันไม่ได้มีติดบอด มันทำเราให้มีติดบอดต่างหาก เมื่อได้พยายามปฏิบัติอย่างนั้นแล้วมันรู้ขึ้นมา

นี่แหละธรรมพระพุทธเจ้าจึงสด ๆ ร้อน ๆ ตลอด ทั้งบาปทั้งบุญนรกสวรรค์เปรต สัตว์ประเภทต่าง ๆ มีเกลื่อนโลกธาตุ ขอให้มีความหยั่งทราบเถอะ ปิดไม่อยู่ พระพุทธเจ้าทรงรู้แล้วจากพระญาณหยั่งทราบ แล้วมาสอนโลกด้วยพระญาณหยั่งทราบนี้ แล้วจะโกหกโลกไปได้อย่างไร เพราะธรรมนี้ไม่ใช่ธรรมโกหกโลก ธรรมร้อนชนสัตว์ออกจากโลก ให้พ้นจากทุกข์โดยประการทั้งปวง แต่กิเลสมันลากลง ๆ หลอกลวงตมตมไม่มีใครเกินกิเลส เออะอะมันตมแล้ว มันตมยาเราแล้ว เราไม่รู้ละ เวลาสติปัญญาทันมันนั้นแหละ ถึงรู้ว่ากิเลสเร็วขนาดไหน ๆ สติปัญญาทันมัน ๆ แย็บขาดสะบั้น ๆ ไปเลย นั่นเป็นอย่างนั้น

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ ตลอด เรื่องบาปเรื่องบุญเรื่องนรกสวรรค์เปรต สภาธรรมทั้งหลายสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตลอดเวลา ทรงสอนด้วยความรู้ความเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง นำมาประกาศธรรมสอนโลก จึงไม่มีธรรมใดที่เป็นข้อบกพร่องขาดเขิน จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ท่านเป็นอย่างนั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจใจดวงนี้ไม่ตาย หากถูกปิดบังหุ้มห่ออยู่อย่างนี้ หมุนไปเวียนมา ตกนรกหมกไหม้ก็กัปก็กลปี แทนที่จะฉิบหายไม่ฉิบหาย ทุกข์มากน้อยเพียงไรยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่ยอมฉิบหาย คือใจดวงนี้ บทเวลาตื่นตัวขึ้นมาได้แล้วจึงฟาดให้ถึงที่สุด คือพระนิพพานก็เป็นธรรมธาตุไปเสีย สูญหายที่ไหน

นั่นแหละที่สุดของจิตดวงนี้ ถึงธรรมาตแล้วสุด เป็นธรรมาตเลิศเลอเลยจากสมมุติไปหมด เราให้ชื่ออีกอันหนึ่งว่าธรรมาต ธรรมชาตินั้นจริง ๆ แล้วท่านไม่เรียกท่านนะ หากมีชื่อไปตั้งให้อีกแหละ ธรรมชาตินั้นท่านไม่ตั้ง นั่นละจิตดวงนี้ เข้าถึงนั่นแหละ ไม่มีคำว่าสูญ นักภวานารู้ชัดเจน เรื่องวิถีของจิตเป็นอย่างไร ตั้งแต่หยาบเข้ามาละเอียด ๆ ละเอียดเข้าไปเท่าไรยิ่งเห็นชัด เห็นจิตดวงนี้ชัดเข้า ๆ จนกระทั่งบริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว ชัดเลย ชัดร้อยเปอร์เซ็นต์ล้านเปอร์เซ็นต์ สูญไปที่ไหน ไม่มี ไม่ว่าจิตดวงใดก็ตามแบบเดียวกันหมด ไม่มีคำว่าสูญ ที่ล้มลุกคลุกคลานก็เพราะกิเลส มันตะเอาเหมือนฟุตบอลจะว่าอย่างไร โลกนี้มันได้รับความความลำบากลำบาก

ขอให้พากันปฏิบัติตัวสร้างตัวให้เป็นคนดี อะไรดีก็ตาม สู้สร้างตัวเราให้เป็นคนดีไม่ได้นะ อันนี้ดีแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะค่อยดีไปตาม ถ้าอันนี้เลวเสียอย่างเดียวอะไรก็เลวไปตาม ๆ กันหมด เพราะฉะนั้นจึงต้องปรับปรุงตัวเองซึ่งเป็นเจ้าของสมบัติทั้งหมดคือใจนี้ให้ดี กิริยาอาการทุกสิ่งทุกอย่างแสดงออกจะรู้จักประมาณ รู้จักประหยัดมัธยัสถ์ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ไม่มีลืมนื้อลืมตัว มีมากมีน้อยก็ยอมรับว่ามี แต่ไม่ลืมนื้อลืมตัวไปตามนั้น แล้วสร้างความชั่วให้ตัว ไม่มี คนมีธรรมเป็นอย่างนั้น ให้พากันจดจำให้ดี

วันพรุ่งนี้ก็จะกลับไปแล้ว วันนี้หมუნทั้งวันเลย ตั้งแต่ฉันเสร็จแล้วก็ไปพาทายกลับมาก็บึ่งเข้าหาเมรุเลย ออกจากนั้นก็ได้มานี้ ได้พักชั่วคราวเท่านั้นเอง วันพรุ่งนี้ก็จะกลับแล้ว ถึงกาลเวลาที่ต้องได้กลับ คิดถึงบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายนี้คิดถึง แต่มันกว้างแสนกว้างซีโลกอันนี้ มันก็ต้องทำให้คิดถึงทุกแห่งทุกหน แบ่งทางโน้นบ้างแบ่งมาทางนี้บ้าง เข้าใจไหม แบ่งทางโน้นทางนี้บ้าง แม้ตั้งแต่ตั้มยาหมายังต้องได้แบ่งให้หมดเข้าใจไหม ทางอุดรฯ เท่านั้นเองเขาไม่มีวาสนา เขาไม่ได้กินตั้มยาหมา ได้กินแต่พวกเรา เข้าใจหรือเปล่า

นี่พูดถึงเรื่องธรรมเลิศเลอ ธรรมประเสริฐ พุทธศาสนาเท่านั้นจะรื้อขึ้นมาได้ ธรรมชาติดันนี้ นอกนั้นไม่มี ปัดเลย ปัดเลยเชียว พุทธศาสนาเป็นศาสนาเอก เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์จึงมาตามแถวตามแนว ไม่ได้มาสู่มสู่มห้า โผล่ขึ้นมาเป็นเจ้าของศาสนานั้น โผล่ขึ้นมาเป็นเจ้าของศาสนา นี้ โผล่ที่ไหนมาไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีชื่อมีแป โผล่ขึ้นมาเป็นศาสดาเลยทั้ง ๆ ที่กิเลสเต็มหัวใจ ที่นี้เวลาเป็นศาสดาทั้ง ๆ ที่กิเลสเต็มหัวใจ สอนมันก็เอากิเลสเต็มหัวใจออกสอนลูกศิษย์ลูกหา ใครปฏิบัติตามนั้นมันก็ดินตายไปตามกันในทางที่ผิดที่พลาด เพราะอำนาจของกิเลสที่ได้รับการเชื้อฟุ้งแล้วปฏิบัติไป มันก็เป็นกิเลสไปเรื่อย ๆ

ส่วนพระพุทธเจ้าไม่มี สอนให้สั่งสมกิเลสไม่มี สอนที่ตรงไหนแกกิเลสทั้งนั้น ๆ เลย นี่ละศาสดาองค์เอก ท่านมีพระญาณหยั่งทราบ นี่เห็นไหมละ หลักเกณฑ์ของท่านมี

ท่านมีหลักมีเกณฑ์ ไม่ใช่สุมสุมห่าโผล่ขึ้นมาเป็นศาสดาของโลก เป็นครูสอนโลก เป็นศาสนาของโลกไปเลย ไม่มีอย่างนั้น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์มาตามแถวตามแนว ไม่คลาดไม่เคลื่อน เพราะทรงรู้แจ้งเห็นจริงเหมือนกันหมด ทรงพิจารณา เช่น อย่างท่าน ทรงเล็งญาณดูอดีตของพระพุทธเจ้าทั้งหลายท่านทรงดำเนินยังไง ๆ ท่านเล็งดู อนาคต ก็ดู อดีตก็ดู พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่านดำเนินมาอย่างนี้ และไปตามแถวตามแนวเดียวกัน ไม่ผิด

จะว่าอายุมากอายุน้อย ท่านก็ทรงทราบไว้ก่อนแล้ว องค์กรไหนอายุมากองค์กรไหนอายุน้อยก็รู้ แต่เรื่องธรรมเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบเหมือนกันหมดเลย แบบบาปบุญนรกสวรรค์เหล่านี้เหมือนกันหมด รู้แจ้งแทงทะลุเหมือนกันหมด สอนจึงถูกต้องเหมือนกันหมด ท่านไม่ได้สอนสุมสุมห่า จึงเป็นศาสนาที่ตายใจได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีเคลือบแคลงสงสัย ยิ่งเวลาเราปฏิบัติยิ่งชัดเจนนะ คิดดูชิกิเลสละเอียดขนาดไหน สามโลกนี้ใครได้บอกว่ากิเลสเป็นภัย มันอยู่ที่ไหนกิเลส ไม่มีใครบอก ไม่มีใครรู้ อะไรก็กิเลสขึ้นมาเป็นเราเสียหายหมด ความโลภก็เป็นเรา ความโกรธเป็นเรา ราคะตัณหาเป็นเรา ความทะเยอทะยานอยากไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็เป็นเรา เป็นเราทั้งหมด นี่คือกิเลสมาเป็นเรา

ไม่มีใครรู้จักกิเลสนะ พระพุทธเจ้าทรงพิจารณาแยกแยะหมด รู้กิเลสตั้งแต่ส่วนหยาบส่วนกลางส่วนละเอียดฟาดขาดทะลุไปหมด นี่คือกิเลส นี่คือมหาภัยต่อสัตว์โลก ทำสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมานก็คือกิเลสตัวนี้ ทำสัตว์โลกให้หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไม่หยุดไม่ถอย ตายเรียกว่า อนมตคฺโค ไม่มีเงื่อนไขเงื่อนไขปลายทางแห่งวิญญูฯ หมุนกันอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ก็คือกิเลสพาเป็นพาไป ลากไปถูไป กิเลสเป็นอย่างนั้น ไม่มีแบบมีฉบับ ส่วนพระพุทธเจ้าท่านมีแบบมีฉบับ ที่นี้เวลาเราปฏิบัติไป มันวิ่งถึงกันนะ

ภาคปฏิบัติภายในจิตใจมันจะวิ่งถึงกัน ๆ เพราะใจนี้เป็นจุดศูนย์กลางวิ่งถึงกันได้ตลอดทั่วถึง ถึงพระพุทธเจ้า ทั่วถึงไปหมดทุกองค์ว่าอย่างนั้นก็ได้ เวลานี้ได้จำขึ้นแล้ว มันถึงกันหมดทุกองค์ ๆ ว่าพระพุทธเจ้าไม่มีว่าได้อย่างไร ก็ตัวนี้เป็นอย่างไรเดี๋ยวนี้ นั่นแหละ ตัวนี้ออกันเลย เป็นอย่างไรตัวนี้ แล้วตัวนี้กับพระพุทธเจ้าทั้งหลายมันเข้ากันหมดแล้ว เราจะปฏิเสธได้อย่างไรว่าพระพุทธเจ้าไม่มี และธรรมไม่มี มันจำอยู่ในหัวใจ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่บกพร่อง นี่ละเข้าถึงอันนี้แล้วมันถึงกันหมดเลย พระพุทธเจ้ามีที่พระองค์ไม่สงสัยเลย ไม่มีที่จะสงสัย พอจำขึ้นมาเท่านั้นยอมรับหมดเลย นั่นละท่านเห็นกัน

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต คือเห็นธรรมแล้วจะเห็นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เลยทีเดียว นี่ละธรรมแท้ พระพุทธเจ้าแท้ ศาสดาแท้ คือจิตที่บริสุทธิ์ พุทธะ

เต็มดวงขึ้นมา ส่วนพระสรีระอันนั้นต่างกัน องค์นั้นมีรูปร่างอย่างนั้นรูปร่างอย่างนี้ องค์นั้นไปนิพพานที่นั่นนิพพานที่นี่ คือสังขารร่างกายหมดสภาพที่ไหนก็ตายที่นั่น จะเผาจะฝังก็เผาฝังกันที่นั่น แต่ธรรมชาตินี้ นี่ละเป็นพุทธะแท้ ไม่ตาย เป็นธรรมชาติเรียบร้อยแล้ว ท่านมีแถมมีแนวมาอย่างนี้ การปฏิบัติธรรมภายในจิตใจนี้พิสดารมากทีเดียว เรียนเราก็ได้เรียน แต่เวลามาเทียบกับทางภาคปฏิบัตินี้เข้ากันไม่ได้เลย ความกว้างความลึกซึ่งของทางภาคปฏิบัติกับภาคปริยัติที่เราเรียนมา เข้ากันไม่ได้ ฟังซินะ

เราก็เรียนมาแล้ว ยกขึ้นเสียหน่อยก็ได้ นี่อิตาบัว มหาบัว ก็เรียนมาแล้ว แต่เวลามาภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัตินี้ก็สิ้นหมดเลย มันครอบไปหมดจะว่าไง อันนั้นเพียงความจำๆ เราเรียนไปถึงไหนๆ เช่นหนังสือเล่มเดียวกันนี้ ถ้าเราอ่านไม่จบในเล่มนั้น เราก็ไม่รู้หมดนะ อ่านไปถึงไหนมันก็รู้เพียงเท่านั้น จำได้เพียงเท่านั้น แต่ธรรมชาตินี้เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อไฟจะมีขนาดไหน จ่อไฟเข้าไปไขมันจะเผาไหม้ไปหมดเลย นี่สภาวะธรรมซึ่งเป็นเหมือนเชื้อไฟก็เหมือนกัน มันจะมีกว้างมีแคบตันลึกหนาบางขนาดไหน ตั้งแต่แรกอเวจีถึงพระนิพพานเป็นสภาวะธรรมด้วยกันทั้งนั้น ธรรมภายในใจนี้มันจะชานไปหมดรู้ไปหมดๆ เท่ากับว่าเผาไหม้ไปหมด มันรู้ไปหมด กว้างขนาดไหน ลึกตื้นขนาดไหน ฟังเอาซินะ นี่ของสำคัญ

ให้ได้ผ่านลองดูซิทางด้านจิตตภาวนา ถ้าลงได้เป็นเต็มหัวใจแล้วพูดกับใครไม่ได้ละวางั้น เดี่ยวเขาจะหาว่าบ้า เขาจะไม่อยากเป็นบ้า หยุดละ พอ เทศน์ไปเดี่ยวเขาจะว่าบ้า มันเหนื่อย เข้าใจไหมละ

วันนี้ดูไม่ได้เทศน์ที่ไหนแล้วนะ ก็มีวันนี้แหละ คิดว่าวันนี้จะเป็นวันที่เทศน์มากที่สุดกลับไม่มาก แต่การวุ่นๆ ที่สุด ไม่ได้เทศน์ก็วุ่นตลอด ตั้งแต่ฉันเสร็จแล้วไปนี่จนกระทั่งกลับมา เมื่อเข้านี้ก็ไปพักที่วิเวกเทศน์แทน แล้วตอนไปนี่ก็ไม่เทศน์ ที่ไปพักก็ไม่ได้เทศน์ เรื่อยมาจนกระทั่งถึงมางานศพ ก็พูดคำสองคำ เรียกว่าไม่เทศน์ก็ได้ ฟังมาเทศน์ที่นี้ วันนี้มีกัณฑ์หนึ่งแล้วนะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz